

Αυτόματη μετάφραση - Automatic translation (Google translate)

<< Επιστροφή

Απόφαση **1806 / 2016** (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 1806/2016

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Βασίλειο Καπελούζο, Δημήτριο Γεώργα, Δημήτριο Τζιούβα και Γεώργιο Παπαηλιάδη - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 9 Νοεμβρίου 2016, με την παρουσία του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Αθανάσιου Ακριτίδη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσείουσας - κατηγορουμένης Α. Τ. του Σ., κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δημήτριο Κακόγιαννο, για αναίρεση της υπ' αριθ. 3728/2015 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών. Με πολιτικώς ενάγον το Ελληνικό Δημόσιο, που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Δέσποινα Γάκη.

Το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσείουσα - κατηγορουμένη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 1 Δεκεμβρίου 2015 αίτησή της αναίρεσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1338/2015.

Αφού άκουσε Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσείουσας, την πληρεξούσια πάρεδρο του πολιτικώς ενάγοντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να αναιρεθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 18 του Νόμου 2523/1997 "Διοικητικές και ποινικές κυρώσεις στη φορολογική νομοθεσία και άλλες διατάξεις", όπως ίσχυε προ της διαδοχικής αντικαταστάσεώς του από τα άρθρα 16 του Νόμου 3888/2010 και 2 του Νόμου 3943/2011 "1. Αδίκημα μη αποδόσεως ή ανακριβούς αποδόσεως στο Δημόσιο του φόρου προστιθέμενης αξίας, του φόρου κύκλου εργασιών και των παρακρατουμένων και επιρριπτομένων φόρων, τελών ή εισφορών διαπράττει ο φορολογούμενος, ο οποίος, προκειμένου να αποφύγει την πληρωμή αυτών δεν απέδωσε ή απέδωσε ανακριβώς τους άνω φόρους, τέλη ή εισφορές ή συμψήφισε ή εξαπατώντας την φορολογική αρχή έλαβε επιστροφή Φ.Π.Α., τιμωρούμενος: α) με φυλάκιση τουλάχιστον ενός (1) έτους, εφόσον το προς απόδοση ποσό του κυρίου φόρου, τέλους ή εισφοράς ή το ποσό του Φ.Π.Α. που συμψηφίσθηκε ή επιστράφηκε ή δεν αποδόθηκε, υπερβαίνει σε ετήσια βάση το ποσό του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών και β) με κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ετών, εφόσον το ως άνω ποσό υπερβαίνει σε ετήσια βάση τα είκοσι πέντε εκατομμύρια (25.000.000) δραχμές. Σε περίπτωση συρροής περισσοτέρων τέτοιων φόρων, τελών ή εισφορών τα παραπάνω ποσά υπολογίζονται ξεχωριστά για κάθε μερικότερο φόρο, τέλος ή εισφορά". Με το άρθρο 18 τυποποιείται ως έγκλημα φοροδιαφυγής η μη απόδοση ή η ανακριβής απόδοση στο Δημόσιο Φ.Π.Α. και άλλων παρακρατουμένων φόρων ή εισφορών, τιμωρουμένη, σε βαθμό πλημμελήματος, με φυλάκιση τουλάχιστον ενός (1) έτους,

εφόσον το ποσό του Φ.Π.Α. που δεν αποδόθηκε υπερβαίνει σε ετήσια βάση το ποσό του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών και σε βαθμό κακουργήματος, με κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ετών, εφόσον το ανωτέρω ποσό υπερβαίνει σε ετήσια βάση τα είκοσι πέντε εκατομμύρια (25.000.000) δραχμές (καί κατά το άρθρο 21 παρ. 1 περ. θ του Νόμου 2948/2001 τα ποσά των 3.000 και 75.000 ευρώ αντιστοίχως). Ήδη όμως, κατά τη διάταξη του άρθρου 66 παρ. 1 του Νόμου 4174/2013 "Κώδικας Φορολογικής Διαδικασίας", όπως ισχύει μετά την τροποποίηση με το άρθρο 8 του Νόμου 4337/2015 (και ως επεικέστερος εφαρμόζεται στην υπό κρίση περίπτωση) ορίζονται τα εξής: 1. Έγκλημα φοροδιαφυγής διαπράττει όποιος με πρόθεση: α) προκειμένου να αποφύγει την πληρωμή φόρου εισοδήματος, ενιαίου φόρου ιδιοκτησίας ακινήτων (ΕΝΦΙΑ) ή ειδικού φόρου ακινήτων (ΕΦΑ), αποκρύπτει από τα όργανα της Φορολογικής Διοικήσεως φορολογητέα εισοδήματα από οποιαδήποτε πηγή ή περιουσιακά στοιχεία, ιδίως παραλείποντας να υποβάλει δήλωση ή υποβάλλοντας ανακριβή δήλωση ή καταχωρίζοντας στα λογιστικά αρχεία εικονικές (ολικά ή μερικά) δαπάνες ή επικαλούμενος στην φορολογική δήλωση τέτοιες δαπάνες, ώστε να μην εμφανίζεται φορολογητέα ύλη ή να εμφανίζεται αυτή μειωμένη, β) προκειμένου να αποφύγει την πληρωμή του φόρου προστιθέμενης αξίας, του φόρου κύκλου υπηρεσιών, του φόρου ασφαλιστρών και των παρακρατούμενων και επιρριπτομένων φόρων, τελών ή εισφορών, δεν αποδίδει ή αποδίδει ανακριβώς ή συμψηφίζει ή εκπίπτει ανακριβώς αυτούς, καθώς και όποιος παραπλανά την Φορολογική Διοίκηση με την παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή με την αθέμιτη παρασιώπηση ή απόκρυψη αληθινών γεγονότων και δεν αποδίδει ή αποδίδει ανακριβώς ή συμψηφίζει ή εκπίπτει ανακριβώς αυτούς ή λαμβάνει επιστροφή, καθώς και όποιος διακρατεί τέτοιους φόρους, τέλη ή εισφορές, γ) προκειμένου να αποφύγει την πληρωμή φόρου πλοίων δεν αποδίδει ή αποδίδει ανακριβώς στο Δημόσιο τον φόρο αυτόν. 3. Όποιος διαπράττει έγκλημα φοροδιαφυγής από τα αναφερόμενα στην παράγραφο 1 τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο (2) ετών: α) αν ο φόρος που αναλογεί στα φορολογητέα εισοδήματα ή στα περιουσιακά στοιχεία που έχουν αποκρυβεί υπερβαίνει ανά φορολογικό ή διαχειριστικό έτος τις εκατό χιλιάδες (100.000) ευρώ ανά είδος φόρου, ή β) αν το προς απόδοση ποσό του κυρίου φόρου, τέλους ή εισφοράς που δεν αποδόθηκε ή αποδόθηκε ανακριβώς ή επεστράφη ή συμψηφίσθηκε ή εξέπεσε ή διακρατείται υπερβαίνει ανά φορολογικό ή διαχειριστικό έτος: αα) τις πενήντα χιλιάδες (50.000) ευρώ, εφόσον αφορά φόρο προστιθέμενης αξίας ή ββ) τις εκατό χιλιάδες (100.000) ευρώ ανά είδος φόρου, τέλους ή εισφοράς σε κάθε άλλη περίπτωση. 4. Επιβάλλεται κάθειρξη αν το ποσό του φόρου, τέλους ή εισφοράς της προηγούμενης παραγράφου υπερβαίνει ανά φορολογικό ή διαχειριστικό έτος τις εκατό χιλιάδες (100.000) ευρώ, εφόσον αφορά φόρο προστιθέμενης αξίας, ή τις εκατό πενήντα χιλιάδες (150.000) ευρώ σε κάθε άλλη περίπτωση φόρου, τέλους ή εισφοράς. Στις ως άνω διατάξεις, περιγράφεται με σαφήνεια, η αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του αδικήματος της φοροδιαφυγής, που τελείται με την μορφή της παραλείψεως υποβολής δηλώσεως ή με την υποβολή ανακριβούς δηλώσεως εισοδήματος ή με την μη απόδοση ή ανακριβή απόδοση στο Δημόσιο του φόρου προστιθέμενης αξίας κ.λ.π. Ειδικότερα, περιγράφεται η υποκειμενική υπόσταση των οικείων εγκλημάτων, κατά την οποίαν η παράλειψη υποβολής ή η υποβολή ανακριβούς δηλώσεως φόρου εισοδήματος ή η μη απόδοση ή ανακριβής απόδοση στο Δημόσιο του φόρου προστιθέμενης αξίας κ.λ.π. στοιχειοθετείται μόνο, αν ο φορολογούμενος ενήργησε "προκειμένου να αποφύγει την πληρωμή φόρου εισοδήματος", ή προκειμένου να αποφύγει την πληρωμή φόρου προστιθέμενης αξίας ή να πληρώσει λιγότερο φόρο. Από την χρήση της λέξεως "προκειμένου" στο κείμενο του νόμου, συνάγεται ότι στις περιπτώσεις αυτές διαπλάθεται έγκλημα υπερχειλούς υποκειμενικής υποστάσεως (έγκλημα σκοπού) και ο φορολογούμενος πρέπει να ενεργεί με υπερχειλή δόλο (άρθρο 27 παρ. 2 του Π.Κ.) και

συγκεκριμένα θα πρέπει με την πράξη της υποβολής ανακριβούς δηλώσεως ή την παράλειψη της υποβολής δηλώσεως, ή με την μη απόδοση ή ανακριβή απόδοση φόρου προστιθέμενης αξίας, να αποκρύπτεται καθαρά εισοδήματα, γνωρίζοντας και επιδιώκοντας να αποφύγει την πληρωμή του φόρου εισοδήματος ή του φόρου προστιθέμενης αξίας. Αν δεν υπάρχει ο ανωτέρω εγκληματικός σκοπός στο πρόσωπο του φορολογουμένου, δεν πληρούται η υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος και δεν στοιχειοθετούνται τα αδικήματα του άρθρου 66 παρ 1 του Νόμου 4174/2013. Θα πρέπει δε στο σημείο αυτό να σημειωθεί ότι σύμφωνα με το άρθρο 71 του Νόμου 4174/2013 ορίζονται τα εξής: "1. Τα άρθρα 17, 18, 19, 20 και 21 του Νόμου 2523/1997, όπως ισχύουν καταργούνται. Όπου στην κείμενη νομοθεσία γίνεται παραπομπή στις ρυθμίσεις του Νόμου 2523/1997 (άρθρα 17 έως 21), εννοούνται στο εξής οι αντίστοιχες ρυθμίσεις των διατάξεων του παρόντος Κεφαλαίου (άρθρα 66-70 του Νόμου 4174/2013)". Επομένως, θα πρέπει στην καταδικαστική απόφαση για τις ανωτέρω πράξεις να περιέχεται πλήρης και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφενός της αντικειμενικής υποστάσεως που θεμελιώνουν τα άνω αδικήματα, κυρίως όμως, να αιτιολογείται ο συγκεκριμένος σκοπός (αποφυγή πληρωμής φόρου εισοδήματος ή φόρου προστιθέμενης αξίας), ο οποίος πρέπει να αναφέρεται και να εξειδικεύεται ρητά και με σαφήνεια, αφού πρόκειται για στοιχείο της υποκειμενικής υποστάσεως των αδικημάτων του άρθρου 66 παρ. 1 του Νόμου 4174/2013 (Α.Π. 1231/2011). Τέλος, από τον συνδυασμό των διατάξεων των παραγράφων 1β και 6 του άρθρου 20 του Νόμου 2523/1997 προκύπτει ότι: "..... Ως αυτουργοί του αδικήματος της φοροδιαφυγής θεωρούνται.... Στις εταιρείες, ομόρρυθμες ή ετερόρρυθμες οι ομόρρυθμοι εταίροι ή διαχειριστές αυτών, εφόσον κατά τον χρόνο διαπράξεως του αδικήματος είχαν την ιδιότητα αυτήν και εφόσον γνώριζαν ή από την ιδιότητά τους και ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων γίνεται φανερό ότι γνώριζαν για τις πράξεις ή παραλείψεις, με τις οποίες εκπληρώθηκαν οι όροι των αδικημάτων του ως άνω νόμου.....".

Περαιτέρω, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη κατά τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Π.Δ. ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ του Κ.Π.Δ., λόγο αναιρέσεως, όταν αναφέρονται σ' αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για την συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού της αποφάσεως με το διατακτικό της, που αποτελούν ενιαίο σύνολο, τα δε αποδεικτικά μέσα αρκεί να αναφέρονται γενικώς κατά το είδος τους και δεν απαιτείται αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει χωριστά από το καθένα, ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται η αποδεικτική βαρύτητα εκάστου, ενώ το γεγονός ότι εξαιρούνται ορισμένα αποδεικτικά μέσα, δεν υποδηλώνει ότι δεν λήφθηκαν υπόψη τα άλλα. Η ύπαρξη του δόλου, δεν είναι αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαίτερα, αφού αυτός ενυπάρχει στην θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και προκύπτει από τις ειδικότερες συνθήκες τελέσεώς του, διαλαμβάνεται δε περί αυτού (δόλου) αιτιολογία, στην κυρία αιτιολογία για την ενοχή, εκτός αν αξιώνονται από το νόμο πρόσθετα στοιχεία, για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος, όπως η εν γνώσει ορισμένου περιστατικού τέλεση της πράξεως (άμεσος δόλος) ή ορισμένος περαιτέρω σκοπός (εγκλήματα με υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση). Η ύπαρξη τέτοιου δόλου πρέπει να αιτιολογείται ειδικώς με παράθεση περιστατικών που δικαιολογούν την γνώση αυτή ή τον σκοπό επελεύσεως του εγκληματικού αποτελέσματος, αλλιώς υπάρχει

έλλειψη αιτιολογίας, ως προς την ύπαρξη του στοιχείου αυτού (Α.Π. 492/2013, Α.Π. 267/2013). Η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, όμως, από το δικαστήριο της ουσίας και ειδικότερα η εσφαλμένη αξιολόγηση των μαρτυρικών καταθέσεων, δεν αποτελεί λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως, καθόσον, στην περίπτωση αυτή, υπό την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η περί τα πράγματα κρίση του δικαστηρίου, η οποία είναι αναιρετικώς ανέλεγκτη (Ολ. Α.Π. 1/2005, Α.Π. 1339/2016, Α.Π. 1330/2016, Α.Π. 1315/2016, Α.Π. 972/2014, Α.Π. 787/2014, Α.Π. 389/2014). Επίσης, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε του Κ.Π.Δ. λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει σ' αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή συντρέχει όταν το δικαστήριο δεν έκανε σωστή υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν στη διάταξη που εφάρμοσε, αλλά και όταν η παραβίαση γίνεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως, που περιλαμβάνεται στον συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν επιφλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσεως (Ολ. Α.Π. 3/2008, Α.Π. 1315/2016, Α.Π. 509/2015, Α.Π. 1336/2014). Στην προκειμένη περίπτωση, το Ε' Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων Αθηνών, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, όπως προκύπτει από το αιτιολογικό της υπ' αριθμ. 3728/2015 προσβαλλομένης αποφάσεώς του, μετά την παράθεση των προαναφερομένων νομικών σκέψεων και μετά από την εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, που αναφέρονται ως προς το είδος τους σ' αυτήν δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη, ως προς τα πράγματα, κρίση του, ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Ειδικότερα: "Επειδή από την αποδεικτική διαδικασία που έγινε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου και ειδικότερα από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας και υπερασπίσεως, από τα έγγραφα τα οποία αναγνώσθηκα στο ακροατήριο και γενικά από όλη την συζήτηση της υποθέσεως, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Το έτος 2002 η κατηγορούμενη με τον σύζυγό της Η. Κ. συνέστησαν την ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία "... Ο.Ε." με έδρα την ... επί της οδού ... και αντικείμενο την εκτέλεση χωματουργικών εργασιών. Το έτος 2005 δόθηκε εντολή από τον Προϊστάμενο του Π.Ε.Κ. Αθηνών για τακτικό έλεγχο φορολογίας εισοδήματος της διαχειριστικής περιόδου 01-01-έως 31-12-2003 για την εν λόγω εταιρεία που ανατέθηκε στην υπάλληλο-ελεγκτή Μ. Μ.. Ο έλεγχος δεν κατέστη δυνατός, καθόσον η εταιρεία δεν βρέθηκε να λειτουργεί στην έδρα της, η δε κατηγορούμενη που αναζητήθηκε, ως συνδιαχειρίστρια και νόμιμος εκπρόσωπος της εταιρείας, δεν ανευρέθη ούτε στην υπηρεσία της στα ΕΛΤΑ, γιατί είχε αποχωρήσει, ούτε στην κατοικία της, γιατί είχε μετοικήσει σε άγνωστη διεύθυνση, ενώ ο συνδιαχειριστής και σύζυγός της είχε αποβιώσει το έτος 2006, χωρίς εκ του καταστατικού να προβλέπεται λύση της εταιρείας εκ του λόγου αυτού. Επακολούθησε εξ αντικειμένου ο εξωλογιστικός προσδιορισμός του εισοδήματος και των φορολογικών υποχρεώσεων της ελεγχόμενης επιχειρήσεως σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 32 παρ. 1 του Νόμου 2238/1994, οπότε διαπιστώθηκε σύμφωνα με την από 16-3-2010 έκθεση ελέγχου της υπαλλήλου του Υπουργείου Οικονομικών Μ. Μ. και την 2017/17-3-2010 πράξη προσδιορισμού αποτελεσμάτων και επιβολής φόρου Π.Ε.Κ. Αθηνών, ότι η κατηγορούμενη υπό την ιδιότητά της ως συνδιαχειρίστρια και νόμιμη εκπρόσωπος της ελεγχόμενης εταιρείας υπέβαλε κατά το οικονομικό έτος 2004 για την χρήση του έτους 2003 ανακριβή δήλωση φορολογίας εισοδήματος αποκρύπτοντας 1.373.165,68 ευρώ επί των οποίων αναλογούσε φόρος 343.291,42 ευρώ. Η κατηγορούμενη, η οποία συμμετείχε στην εταιρεία ισότιμα με τον σύζυγό της είχε και η ίδια αυτοτελή υποχρέωση (άρθρο 8 του καταστατικού) προς δήλωση των εισοδημάτων στην φορολογούσα αρχή και ο

ισχυρισμός της ότι δεν γνώριζε τις οφειλές της και η συμμετοχή της στην επιχείρηση ήταν εντελώς τυπική δεν ευσταθεί, πέραν του ότι εκ των ενεργειών της αποδεικνύεται ότι είχε πλήρη γνώση των οικονομικών στοιχείων της επιχειρήσεως και των υποχρεώσεών της, γι' αυτό και φρόντισε να εξαφανισθεί, αφού προηγουμένως φρόντισε να αποποιηθεί την κληρονομιά του συζύγου της τόσο για την ίδια, όσο και για το ανήλικο τέκνο της, τηρώντας τις νόμιμες διαδικασίες. Επομένως, πρέπει να κηρυχθεί ένοχη για την πράξη που της αποδίδεται. Όσον αφορά τις ελαφρυντικές περιστάσεις του άρθρου 84 παρ. 2 του Π.Κ., που αιτείται να της αναγνωρισθούν, δεν αποδεικνύεται ότι συντρέχουν στο πρόσωπό της, αφού δεν αποδείχθηκε αφαίρεση των βιβλίων της εταιρείας από τρίτο πρόσωπο και σε κάθε περίπτωση η ίδια δεν προσήλθε στην φορολογική αρχή για να το δηλώσει και αντ' αυτού εξαφανίσθηκε και από δική της υπαιτιότητα δεν κατέστη δυνατός ο έλεγχος των βιβλίων. Τέλος, δεν αποδείχθηκαν περιστατικά μετέπειτα και επί μακρόν καλής της συμπεριφοράς μετά την πράξη της, απορριπτομένου του αιτήματος αναγνωρίσεως του ελαφρυντικού του άρθρου 84 παρ. 2 περ. ε του Π.Κ. στο πρόσωπό της". Μετά ταύτα το δικαστήριο και υπό τις παραδοχές αυτές κήρυξε ένοχη την κατηγορουμένη-αναιρεσείουσα Α. Τ. του Σ., κατοίκου ..., κατά πιστή μεταφορά, του ότι: "Στον κατωτέρω τόπο και χρόνο, προκειμένου να αποφύγει την πληρωμή φόρου εισοδήματος, παρέλειψε να υποβάλει δήλωση φορολογίας εισοδήματος ή υπέβαλε ανακριβή δήλωση, αποκρύπτοντας καθαρά εισοδήματα από οποιαδήποτε πηγή εισοδήματος, ο δε φόρος που αναλογεί στα καθαρά εισοδήματα, που έχουν αποκρυσταλλωθεί σε κάθε διαχειριστική περίοδο το ποσό των 150.000 ευρώ. Συγκεκριμένα, στην Αθήνα, στις 10-5-2006, με την ιδιότητά της ως νομίμου εκπροσώπου και διαχειρίστριας της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία "... Ο.Ε.", με αντικείμενο δραστηριότητας την εκτέλεση χρωματογραφικών εργασιών και έδρα την ... επί της οδού ..., υπέβαλε ανακριβή δήλωση φορολογίας εισοδήματος, για τη διαχειριστική περίοδο από 1-1-2003 έως 31-12-2003 (οικονομικό έτος 2004) και απέκρυψε καθαρά εισοδήματα εκ ποσού 1.373.165,68 ευρώ, στα οποία αναλογούσε φόρος ύψους 343.291,42 ευρώ, που δεν απέδωσε στο Δημόσιο, αν και ήταν υποχρεωμένη, όπως τα παραπάνω προκύπτουν από την από 16-3-2010 έκθεση ελέγχου φορολογίας εισοδήματος της αρμοδίας υπαλλήλου Μ. Μ. σε συνδυασμό με τη με αριθμό 2017/17-3-2010 καταλογιστική πράξη προσδιορισμού φόρου εισοδήματος. Η πιο πάνω φορολογική εγγραφή της κοινοποιήθηκε στις 14-4-2010 και οριστικοποιήθηκε στις 15-6-2010, με την παρέλευση άπρακτης της προθεσμίας για άσκηση προσφυγής κατ' αυτής ή καταθέσεως αιτήματος για διοικητική επίλυση της διαφοράς. Με τις παραδοχές αυτές το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του την από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του Κ.Π.Δ. απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η οποία αιτιολογία είναι ασαφής, αντιφατική και με λογικά κενά και τούτο για τους ακόλουθους λόγους: α) στο μεν σκεπτικό η προσβαλλομένη απόφαση δέχεται ότι: "... η κατηγορουμένη υπό την ιδιότητά της ως συνδιαχειρίστρια και νόμιμη εκπρόσωπος της ελεγχόμενης εταιρείας υπέβαλε κατά το οικονομικό έτος 2004 ανακριβή δήλωση φορολογίας εισοδήματος, αποκρύπτοντας 1.373.165,68 ευρώ, επί των οποίων αναλογούσε φόρος 343.291,42 ευρώ...", στο διατακτικό όμως την κηρύσσει ένοχη του ότι: "...στην ..., στις 10-5-2006, με την ιδιότητά της ως νομίμου εκπροσώπου και διαχειρίστριας της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία "... Ο.Ε.", ... υπέβαλε ανακριβή δήλωση φορολογίας εισοδήματος για τη διαχειριστική περίοδο από 1-1-2003 έως 31-12-2003 (οικονομικό έτος 2004) και απέκρυψε...". Έτσι όμως δημιουργείται ασάφεια, διότι, εάν μεν η επίδικη ανακριβής δήλωση φορολογίας εισοδήματος για την χρήση του έτους 2003 υποβλήθηκε στις 10-5-2006, οπότε είχε αποβιώσει ο έτερος συνδιαχειριστής σύζυγός της, τότε ήταν πράγματι η μοναδική εν ζωή διαχειρίστρια και η επίδικη δήλωση δεν θα μπορούσε εκ των πραγμάτων να υποβληθεί από τον

αποβιώσαντα στις 18-1-2006 συνδιαχειριστή σύζυγό της Η. Κ., εάν όμως η επίδικη ανακριβής δήλωση φορολογίας εισοδήματος, για την χρήση του έτους 2003 υποβλήθηκε κατά το οικονομικό έτος 2004, όπως δέχεται η προσβαλλομένη απόφαση στο διατακτικό της, οπότε ήταν στη ζωή ο μοναδικός συνεταίρος και συνδιαχειριστής σύζυγός της, απαιτούνται πρόσθετα στοιχεία, από τα οποία να προκύπτουν οι ειδικές περιστάσεις ενόψει των οποίων να γίνεται φανερό, ότι γνώριζε για τις πράξεις ή παραλείψεις, με τις οποίες εκπληρώθηκαν οι όροι του αδικήματος, για το οποίο καταδικάστηκε, διότι η ιδιότητά της και μόνο δεν αρκεί για την κατάφαση της γνώσεώς της, β) δεν διαλαμβάνεται στην προσβαλλομένη απόφαση από ποια πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν προκύπτει ότι η επίδικη ανακριβής δήλωση φορολογίας εισοδήματος υποβλήθηκε κατά το οικονομικό έτος 2004, από αυτήν προσωπικά, και όχι από τον εν ζωή τότε, συνδιαχειριστή σύζυγό της Η. Κ., πολλώ δε μάλλον, ενόψει του ότι δεν προσκομίσθηκε και δεν αναγνώσθηκε το σώμα της επίδικης φορολογικής δηλώσεως, από το οποίο και μόνο θα προέκυπτε, ποιος εκ των συνδιαχειριστών είχε υπογράψει αυτήν για λογαριασμό της φορολογουμένης εταιρείας. Εξάλλου το γεγονός, ότι δεν ανευρέθηκε η αναιρεσειούσα-κατηγορούμενη από την αρμόδια υπάλληλο του Υπουργείου Οικονομικών το έτος 2010, (όταν πραγματοποιήθηκε ο φορολογικός έλεγχος και ενώ είχαν μεσολαβήσει επτά χρόνια από την χρήση του έτους 2003, πέντε και πλέον χρόνια από το έτος 2004, όταν υποβλήθηκε η επίδικη ανακριβής δήλωση φορολογίας εισοδήματος και τέσσερα χρόνια από τον επισυμβάντα το έτος 2006 θάνατο του συζύγου της), δεν αρκεί από μόνο του, για να δικαιολογήσει την παραδοχή της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι: "φρόντισε να εξαφανισθεί", χωρίς μάλιστα να εξειδικεύεται σ' αυτήν ο χρόνος, κατά τον οποίον αποδείχθηκε ότι "εξαφανίσθηκε", ώστε να συνδεθεί με την γνώση της για τις οφειλές της φορολογουμένης εταιρείας, ούτε βεβαίως παρατίθενται στην απόφαση συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν, από τα οποία προκύπτει πρόθεση εξαφανίσεως, που αποκλείει την τυχαία, για άλλον λόγο αλλαγή διευθύνσεως, την τελείως αποσυνδεδεμένη από την αποδιδόμενη εγκληματική πράξη. Ωσαύτως από το ότι αποποιήθηκε την κληρονομία του συζύγου της, δεν συνάγεται ότι γνώριζε και προγενέστερα, δηλαδή και προ του θανάτου του, τις εν γένει οφειλές της εταιρείας, πολλώ δε μάλλον, δεν συνάγεται ότι γνώριζε την ένδική οφειλή της εταιρείας, η οποία γεννήθηκε μεταγενέστερα της αποποιήσεως στο πλαίσιο του ελέγχου που διενεργήθηκε το έτος 2010. Όθεν, επειδή, λόγω της αντιφατικότητας, της ασάφειας και των λογικών κενών της προσβαλλομένης αποφάσεως, θα πρέπει αυτή να αναιρεθεί, δεκτών γενομένων, ως βασίμων, των, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ και Ε του Κ.Π.Δ., προβαλλομένων λόγων αναιρέσεως για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας ως και για έλλειψη νόμιμης βάσεως, όπως θα αναφερθεί κατωτέρω, παρελκούσης μετά ταύτα-ως περιττής-της έρευνας του τρίτου αναιρετικού λόγου. Περαιτέρω, σε σχέση με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως με τον οποίον προβάλλεται η αιτίαση της: "ελλείψεως ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας, ως προς την απόρριψη του αυτοτελούς ισχυρισμού για αναγνώριση των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρου 84 παρ. 2 περ. β και ε του Π.Κ." πρέπει να αναφερθούν τα ακόλουθα: Η επιβαλλομένη κατά τα ανωτέρω ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία της αποφάσεως πρέπει να υπάρχει όχι μόνον ως προς την κατηγορία, αλλά να επεκτείνεται και στους αυτοτελείς ισχυρισμούς που προτείνονται από τον κατηγορούμενο ή από τον συνήγορό του. Τέτοιοι ισχυρισμοί είναι εκείνοι που προβάλλονται στο δικαστήριο της ουσίας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 170 παρ. 2 και 333 παρ. 2 του Κ.Π.Δ. και τείνουν στην άρση του αδικού χαρακτήρα της πράξεως ή την άρση ή την μείωση του καταλογισμού ή την εξάλειψη του αξιοποίνου της πράξεως ή την μείωση της ποινής. Η απόρριψη ενός τέτοιου ισχυρισμού, όπως είναι και ο ισχυρισμός περί συνδρομής ελαφρυντικής περιστάσεως, που σε περίπτωση αναγνώρισεώς της επιβάλλεται ποινή μειωμένη

κατά το μέτρο του άρθρου 83 του ιδίου Κώδικα, πρέπει να αιτιολογείται ιδιαίτέρως, γιατί σε διαφορετική περίπτωση, ιδρύεται ο, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ, λόγος αναιρέσεως για έλλειψη ειδικής αιτιολογίας, ενώ, η μη απάντηση στον ισχυρισμό αυτόν, συνιστά έλλειψη ακροάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 170 παρ. 2 του Κ.Π.Δ. και ιδρύει ιδιαίτερο λόγο αναιρέσεως, που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Β του ιδίου ως άνω Κώδικα (Α.Π. 976/2014, Α.Π. 175/2014, Α.Π. 1354/2013, Α.Π. 1068/2013)". Στην προκειμένη περίπτωση η αναιρεσείουσα, δια του συνηγόρου υπερασπίσεώς της, παραδεκτώς και ορισμένως, πρόβαλε ενώπιον του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου τους στηριζόμενους στις διατάξεις των περ. β και ε της παρ. 2 του άρθρου 84 του Π.Κ., αυτοτελείς ισχυρισμούς της, ως εξής: "...Στην προκειμένη περίπτωση, μου αποδίδεται το αδίκημα της φοροδιαφυγής με την ιδιαίτερη μορφή της υποβολής ανακριβούς δηλώσεως. Θεωρήθηκε δε ότι η υποβληθείσα δήλωση για την χρήση 01-01-2003 έως 31-12-2003 ήταν ανακριβής, διότι κατά τον διενεργηθέντα έλεγχο δεν προσκομίσθηκαν τα βιβλία και στοιχεία της εταιρείας για την χρήση του έτους 2003 να υπολογισθούν εξωλογιστικά. Πλην όμως δεν επέδειξα τα βιβλία και στοιχεία της εταιρείας ωθούμενη όχι από ταπεινά αίτια αλλά επειδή αφενός ουδέποτε έλαβα πραγματική γνώση του ότι διενεργείται έλεγχος, αφετέρου ακόμη και αν είχα λάβει γνώση ήταν εκ των πραγμάτων αδύνατο να επιδείξω τα βιβλία και τα στοιχεία της εταιρείας, τα οποία όλα είχαν αναληφθεί, μαζί με τα οχήματα και μηχανήματα της εταιρείας, εν μια νυκτί και αμέσως μετά τον θάνατο του συζύγου μου, από κακοποιά στοιχεία τοκογλυφικών κυκλωμάτων, των οποίων θύμα είχε πέσει ο σύζυγός μου, όπως εκ των υστέρων πληροφορήθηκα..." και "...Τον Ιανουάριο του έτους 2006 έχασα αιφνιδίως και υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες τον σύζυγό μου και έμεινα χήρα σε ηλικία μόλις 43 ετών, έχοντας μόνη την ευθύνη του ανηλίκου, μόλις δέκα ετών, υιού μου Γ. [ιδείτε ληξιαρχική πράξη γέννησης-σχετ. Νο...]. Μέχρι τότε ήμουν οικοκυρά περιοριζόμενη στην φροντίδα του οίκου μου και της οικογένειάς μου. Προκειμένου να εξασφαλίσω τα απαραίτητα προς το ζην τόσο για το τέκνο μου, όσο και για εμένα, άρχισα να εργάζομαι σε ψησταριά και παρά τα προβλήματα υγείας που μου έχει προκαλέσει η κούραση και η ορθοστασία (θρόμβωση κνήμης) εξακολουθώ μέχρι σήμερα την ίδια εργασία. Εργαζόμενη σκληρά κατάφερα-καίτοι με στερήσεις-να αναθρέψω τον γιό μου, ο οποίος σήμερα είναι σπουδαστής του Τμήματος ... στο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Πάτρας, επιτυχία που εν πολλοίς οφείλεται και σ' εμένα τη μητέρα του, η οποία κατάφερα να του εμφυσήσω την ανάγκη να μορφωθεί και να σπουδάσει, κάλυψα οικονομικά όλη την σχετική προετοιμασία του και κυρίως τον στήριξα προκειμένου να αντιμετωπίσει την απώλεια του πατέρα του. Παράλληλα έχοντας βιώσει προσωπικά την αιφνίδια απώλεια εισοδήματος και έχοντας έλθει-αμέσως μετά τον θάνατο του συζύγου μου-αντιμέτωπη με το φάσμα της φτώχειας, είμαι απολύτως ευαισθητοποιημένη απέναντι στο φαινόμενο της φτωχοποίησης που μαστίζει την ελληνική κοινωνία, μετέχω δε εθελοντικά σε δράσεις της εκκλησίας [παρασκευή και διανομή συσσιτίων, συγκέντρωση τροφίμων και ενδυμάτων], που στόχο έχουν την προσφορά στοιχειώδους βοήθειας σε άπορους συνανθρώπους μας.

Συνεπώς για χρονικό διάστημα πλέον των επτά ετών είμαι σταθερά προσανατολισμένη σε μία υγιή και έντιμη ατομική, οικογενειακή και κοινωνική ζωή, πλέον δε τούτου είμαι ενεργό μέλος της κοινωνίας, από δε την ενεργή κοινωνική και φιλανθρωπική δράση μου αντλώ ειλικρινώς μεγάλη ικανοποίηση και πληρότητα.

Για τους λόγους αυτούς πρέπει να μου αναγνωρισθεί η ελαφρυντική περίπτωση της περ. ε της παρ. 2 του άρθρου 84 του Π.Κ. με αντίστοιχη ευνοϊκή ποινική μου μεταχείριση...". Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, με την προσβαλλόμενη απόφαση του, απέρριψε αμφοτέρους τους ανωτέρω αυτοτελείς ισχυρισμούς της κατηγορουμένης-αναιρεσείουσας, με την φράση που διαλαμβάνεται στο διατακτικό της, κατά πιστή μεταφορά και που έχει ως ακολούθως: "

Απορρίπτει τους αυτοτελείς ισχυρισμούς της κατηγορουμένης για αναγνώριση των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρου 84 παρ. 2 περ. β και ε του Π.Κ.". Το ίδιο δικαστήριο με την απόφασή του αυτή και αναφορικά με την απόρριψη των ως άνω αυτοτελών ισχυρισμών της κατηγορουμένης-αναιρεσείουσας, στην ουσία τους, διέλαβε στο σκεπτικό της τα εξής: "... Όσον αφορά τις ελαφρυντικές περιστάσεις του άρθρου 84 παρ. 2 του Π.Κ., που αιτείται να της αναγνωρισθούν, δεν αποδεικνύεται ότι συντρέχουν στο πρόσωπό της, αφού δεν αποδείχθηκε αφαίρεση των βιβλίων της εταιρείας από τρίτο πρόσωπο και, σε κάθε περίπτωση, η ίδια δεν προσήλθε στην φορολογική αρχή για να δηλώσει και αντ' αυτού εξαφανίσθηκε και από δική της υπαιτιότητα δεν κατέστη δυνατός ο έλεγχος. Τέλος, δεν αποδείχθηκαν περιστατικά μετέπειτα και επί μακρόν καλής συμπεριφοράς μετά την πράξη της, απορριπτομένου του αιτήματος της αναγνώρισεως του ελαφρυντικού του άρθρου 84 παρ. 2 περ. ε του Π.Κ. στο πρόσωπό της". Πλην όμως η ανωτέρω αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, αναφορικά με την απόρριψη της ελαφρυντικής περιστάσεως του άρθρου 84 παρ. 2 περ. ε του Π.Κ., δεν είναι ειδική και εμπειριστατωμένη, καθώς και από την επισκόπηση της ποινικής δικογραφίας, των μαρτυρικών καταθέσεων και των αναγνωσθέντων εγγράφων δεν προκύπτει αβιάστως ότι δεν προσκομίσθηκαν τα εταιρικά βιβλία εξ άλλης αιτίας, ώστε αναπότρεπτα με τρόπο ασφαλή να αποκλείεται η εξαφάνισή τους από τρίτο πρόσωπο, όπως ισχυρίσθηκε. Ούτε σε συνάφεια προς τα ανωτέρω ενδυναμώνεται η παραδοχή αυτή, ως προς τον ορθολογισμό της και την αποδειξιμότητά της με το εσφαλμένο επιχείρημα ότι "σε κάθε περίπτωση η ίδια δεν προσήλθε στην φορολογική αρχή για να το δηλώσει και αντ' αυτού εξαφανίσθηκε", διότι σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τα γενικώς ισχύοντα κατ' αντικειμενική κρίση, η εν λόγω δήλωση δεν γίνεται δεκτή στην αρμόδια Δ.Ο.Υ., παρά το μηχανογραφικό της σύστημα, δέχεται μόνον την παράδοση των εταιρικών βιβλίων και όχι τη δήλωση απώλειας αυτών. Ούτε η αλλαγή κατοικίας συνιστά σκοπό εξαφανίσεως και συμπερασματική υπαιτιότητα, ότι δήθεν εξ αυτού του λόγου δεν κατέστη δυνατός ο έλεγχος. Τα αυτά ισχύουν και ως προς την απόρριψη του ετέρου αυτοτελούς ισχυρισμού, περί απορρίψεως σ' αυτήν της ελαφρυντικής περιστάσεως της περ. ε της παρ. 2 του άρθρου 84 του Π.Κ., καθόσον, δεν εξειδικεύεται στην προσβαλλομένη απόφαση, γιατί τα πραγματικά περιστατικά που επικαλέσθηκε για την θεμελίωσή του, ήτοι το ότι πέτυχε, καίτοι έμεινε αιφνιδίως χήρα στη νεαρή ηλικία των 43 ετών, να μεγαλώσει μόνη τον ανήλικο το έτος 2006 γιό της, φοιτητή σήμερα στην Πάτρα και να σπουδάσει αυτόν, απασχολούμενη για τα προς το ζην στην ψησταριά του αδελφού της, επιδεικνύοντας παράλληλα εμπράκτως ευαισθησία απέναντι στο φαινόμενο της φτώχειας, συμμετέχοντας στα συσσίτια της Εκκλησίας, και επιβεβαιώθηκαν από την κατάθεση στο ακροατήριο του μάρτυρα υπερασπίσεως Κ. Κ., δεν δικαιολογούν την κατάφαση, στο πρόσωπό της, της σχετικής ελαφρυντικής περιστάσεως, δοθέντος ότι, η απαιτούμενη πέραν του συνήθους καλή συμπεριφορά, δεν ταυτίζεται με την απαίτηση για μία εξαιρετικά υπερδιακεκριμένη καλή συμπεριφορά. Εξάλλου, θα πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτιολογία της αποφάσεως, πρέπει να είναι σαφής και θετική σε σχέση με το τι ακριβώς και από πού αποδείχθηκε και όχι αρνητική τέτοια, δηλαδή τι "...δεν αποδείχθηκε...", καθόσον, με τη χρησιμοποίηση από το δικαστήριο "αρνητικής" αιτιολογίας, με την φρασεολογία "...δεν αποδείχθηκε...",-όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση- διαφαίνεται ανεπίτρεπτος επιλεκτική αξιολόγηση αποδεικτικών μέσων και δυσαρμονία της αξιολογήσεως αυτών προς το αποτέλεσμα. Έτσι, στην κρινομένη περίπτωση-από τον έλεγχο του σκεπτικού της αποφάσεως προκύπτει αναμφίβολα, ότι δεν συναξιολογήθηκε-έστω αρνητικά η κατάθεση του μάρτυρα υπερασπίσεως Κ. Κ., που από την επιτρεπτή επισκόπηση, τουλάχιστον, του περιεχομένου της, όπως σημειώνεται στα πρακτικά, σηματοδοτούνται, λογικά κενά, στην αιτιολογία απορρίψεως. Επομένως, οι εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ και Ε του Κ.Π.Δ. λόγοι αναιρέσεως της

ελλείψεως της απαιτούμενης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας ως προς την καταδικαστική κρίση, καθώς και ως προς αυτήν της απορρίψεως, στην ουσία τους, των αυτοτελών ισχυρισμών και της ελλείψεως νομίμου βάσεως, με την οποία πλήττεται το κεφάλαιο της καταδικαστικής κρίσεως, που αναφέρεται στην αναιρεσιβαλομένη απόφαση του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, είναι βάσιμοι και πρέπει να γίνουν δεκτοί. Μετά ταύτα, αφού δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι αναιρέσεως προς έρευνα, πρέπει να γίνει δεκτή η αναίρεση στο σύνολό της ως βάσιμη στην ουσία της, να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 3728/2015 απόφαση του Ε' Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων Αθηνών και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλους Δικαστές, εκτός από εκείνους που τη δίκασαν προηγουμένως (άρθρο 519 του Κ.Π.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ' αριθμ. 3728/2015 απόφαση του Ε' Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, συντεθησόμενο από άλλους Δικαστές, εκτός από εκείνους, που την δίκασαν προηγουμένως. Και

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 7 Δεκεμβρίου 2016.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 8 Δεκεμβρίου 2016.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[<< Επιστροφή](#)